

*„Mladí potřebují radost a lásku,
dospělí práci a přátelství,
staří mír a pokoj.“*

Konfucius

5. ledna 2025 • ročník 2024 / 2025 • **číslo 4**

ZŠ Pětka, Vrchlického 22, Šumperk, [petka\[zavinac\]5zsumperk.cz](mailto:petka[zavinac]5zsumperk.cz)

PĚTKA
Školní časopis
pro žáky, rodiče a pedagogy

CHVALOPĚV STVOŘENÍ

Ve starém rukopise z Assisi stojí úvodem: »To jsou chvály tvorů, které blažený František složil ke chvále a cti Boží, když ležel nemocen u svatého Damiána.

Nejvyšší, všemocný, dobrý Pane,
tobě bud' chvála, sláva, čest a všechno
dobrořečení.

Patří tobě jedinému, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.

Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil,
zvláště pak bratr slunce,
neboť on je den a dává nám světlo,
je krásný a září velkým leskem,
vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy,
stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr vítr
a vzduch i oblaka, jasná obloha i každé počasí,
kterým živiš své tvory.

Ať tě chválí, můj Pane, sestra voda,
která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.

Ať tě chválí, můj Pane, bratr oheň, kterým
osvětluješ noc,
a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.

Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země,
která nás živí a slouží nám
a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.

Ať tě chválí, můj Pane, ti, kdo odpouštějí pro tvou
lásku a snášejí nemoci a soužení.

Blaženi ti, kdo je snesou v pokoji, neboť ty,
Nejvyšší, dáš jim korunu.

Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.

Běda těm, kdo zemřou v smrtelných hříších.

Blaze těm, které nalezne spojeny s tvou nejsvětější
vůli, neboť druhá smrt jim neublíží.

Chvalte mého Pána, dobrořečte a děkujte mu
a služte mu s velikou pokorou.

Obsah aktuálního čísla

Chvalozpěv stvoření	2
Úvodník	3
Království papíru v Olšanech	4
Vánoční básničky 4. C	5
Mikuláš na Pětce	6
Představení pro prvňáčky	7
5. B pekla cukroví	9
Šachy – okresní přebor	10
Metodik prevence 1.-3. tříd	11
Vánoční vystoupení u radnice	12
Vánoční jarmark	13
Vánoční turnaj v přehazované	15
Vánoční zpívání v kostele	16
Volejbalový turnaj	17
Petr Chelčický	19
Příspěvky do literární soutěže	21
B. Ševčíková, 5. A	21
M. Sochorová, 8. B	22
M. Rycko, 5. A	24
S. Kněžková, 3. C	24
E. Klíčová, 9. A	25
Projektový den	26
Fotosoutěž	32
A. Hůlková, 5. A	
J. Skoumalová, 5.A	

Redakce:

Š. Fialová, P. Loyan, G. Lešinger,
F. Steiner, D. Wierba, L. Dudek,
A. Bernardová, M. Wierbová,
A. Bahina, K. Mižigarová,
K. Blažková, M. Macháč,
L. Bližňák, ChatGPT

Milí čtenáři,

s radostí vás vítáme v novoročním vydání našeho školního časopisu! Vstupujeme do dalšího roku plni očekávání a nadšení – ať už před námi stojí nové projekty, zážitky či životní zkoušky. Konec starého a zároveň začátek nového roku je vždy příležitostí k zastavení, ohlédnutí zpět a nadechnutí se před vykročením vpřed.

Rádi bychom vám všem popřáli, aby se naplnila vaše nejtajnější přání, a především aby byl rok, který nás čeká, naplněn zdravím, vnitřním klidem a radostnými setkáními. Nezapomínejte, že nejen velké plány, ale i drobné krůčky nás posouvají správným směrem – každý malý úspěch, každé laskavé slovo a každý úsměv pomáhá utvářet lepší svět pro nás všechny.

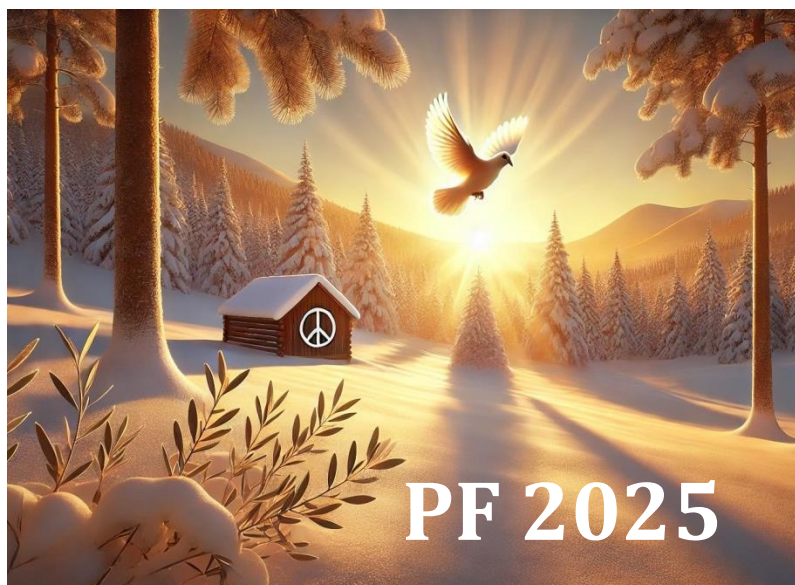
Zároveň vám chceme předat i krátké duchovní poselství: naučme se pravidelně věnovat pár chvil ztišení a naslouchat svému srdci. V tichu často nacházíme nejen útěchu, ale i odpovědi na otázky, jež si v hluku každodennosti nedokážeme zodpovědět. Kéž v onom klidném nitru objevíme pokoru, trpělivost a sílu, které nás povedou k dobrým skutkům a k láskyplnému pohledu na svět kolem nás.

V tomto čísle se ohlédneme za tím, co jsme dělali v čase předvánočním a čekají nás i další zajímavé texty.

Děkujeme, že jste součástí naší široké školní rodiny. Do nového roku vám ze srdce přejeme pevné zdraví, hojnost inspirace a nevyčerpatelné nadšení pro všechny vaše sny i cíle a sílu k jejich naplnění.

S úctou a přátelským pozdravem

Redakční tým školního časopisu Pětka

Království papíru v Olšanech

11. 12. 2024 do 5. B zavítal s přednáškou o výrobě papíru pan Jan Benda z Olšanských papíren. Olšany jsou malá obec, která je od Šumperka vzdálená cca 10 km. I přesto vyváží Olšanské papírny své výrobky do celého světa! Papír z Olšan se používá např. na příbalové letáky, na výrobu barevných papírů, kancelářských papírů, ale třeba také na křížovky nebo knihy (např. i Korán).

Pan Benda přinesl ukázkou různých typů papírů, které se v Olšanech vyrábějí. Vysvětlil nám, jak funguje papírenský stroj a výroba papíru. Zavedl nás do historie papíru a jeho vývoje, a to nejen z hlediska výrobních postupů, ale i využití. Řekl nám také, proč musí být každá papírna u vody, co je srdcem papírny a mnoho dalšího. Společně s dcerou Monikou Bendovou připravili k přednášce i pracovní list. Žáky i pedagogy povídání velice zaujalo. Těšíme se na další spolupráci.

Vánoční básničky 4. C

Od Natálky Holoušové:

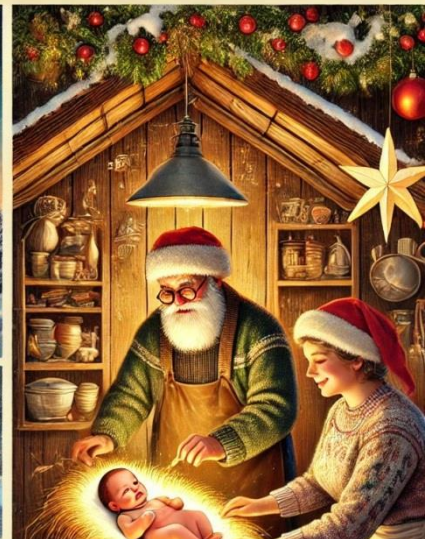
Táta křičí: "Už je sníh!"
Děti jezdí na saních,
Máma peče perníčky,
stromek skrývá dárečky.

Od Matyho Rajnoška:

Děti zpívají u stromečku,
v jablku najdeš hvězdičku.
Kapr plave ve vaně,
vločka padá do dlaně.
Venku létá sníh,
jedu na saních.

Od Martina Vitáska:

Na stromečku září hvězda,
kapra nachystal nám děda.
Děti se válí ve sněhu
a chystají se na koledu.
V Betlémě je Ježíšek,
dal jsem mu hezký kožíšek.

Mikuláš na Pětce

Představení pro prvňáčky (dívky ze 4. A)

Představení pro prvňáčky (3. C, 4. C)

5. B pekla cukroví

Šachy – okresní přebor – 3. místo

Metodik prevence 1. – 3. tříd

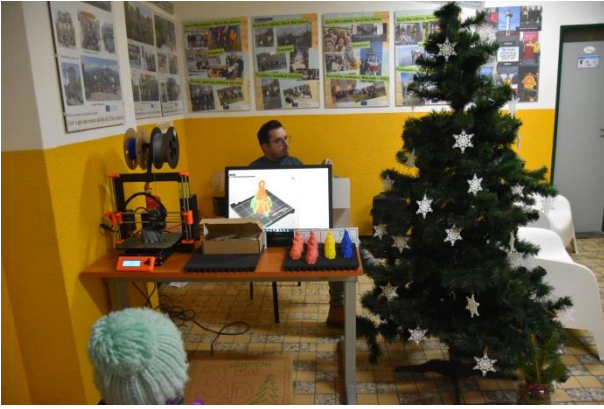

Vánoční vystoupení u radnice

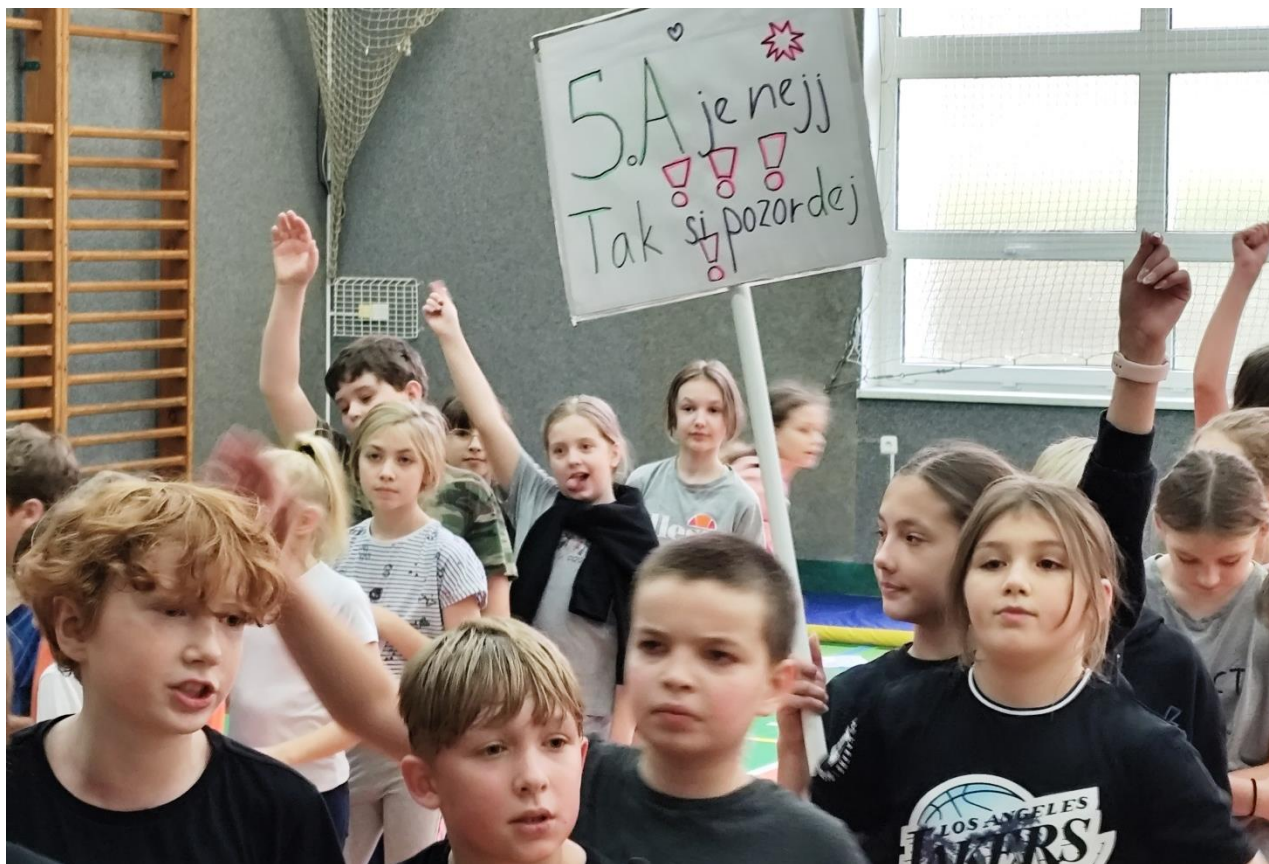

Vánoční jarmark

Vánoční turnaj v přehazované

Vánoční zpívání v kostele

Volejbalový vánoční turnaj očima 9. A

Anna Marie Klíčová

Na hřišti září srdce žhavé,
třída 9. A je plná slávy.
Turnaj ve volejbale, velká to věc,
učitelé proti nim, směr na smeč!

Žáci se smějí, jdou plni sil,
jejich tým má tah na cíl.
První podání, letí míč,
učitelé se snaží, ale kde ztratili klíč?

Smeče tvrdé, bloky pevné,
žáci ukázali, že umí triky jemné.
Emoce hrají, každý bod se počítá,
třídní radost vzduchem prosakuje jako kvítka.

Učitelé bojují, mají zkušenost v záloze,
ale mladí skáčou pod síti s pružinou v noze.
A poslední bod, výhra je jasná,
9. A slaví, atmosféra krásná.

Na tribuně to duní, zpěvy a jásot,
děti i učitelé, každý má svůj náskok.
Přesto je tu přátelství, smích a radost,
volejbal spojil všechny – a to je jeho sladkost.

Maxmilián Jäckel

Byla středa 18. 12. a v 5. základní škole v Šumperku se měl hrát turnaj ve volejbale a 9. A vyhrála všechny zápasy, ale zbýval jim ještě jeden k absolutnímu vítězství. A to porazit učitele. „Jsem už celkem unavený,“ říkal Eda, ale to už stáli znovu na hřišti tváří v tvář svým největším nepřátelům. Rozhodčí písknul a pan ředitel podal první míč, který střílil Davidovi přímo do obličeje. Na žácích bylo vyčerpání opravdu znát. Takhle to pokračovalo asi dalších 5 minut, dokud učitelé nevedli 15:0. Tobiášovi už to nedalo a svolal týmovou poradou, na které řekl, že pokud to vyhraju, tak každému v týmu koupí, cokoli bude chtít. To 9. A motivovalo a od teď už vyhráli každé kolo. Na konec byl stav 15:25 a žáci se radovali. V šatně pak každý přednesl Tobimu svůj požadavek. David chtěl Lamborghini, Eda chtěl

kočku, Matěj chtěl nový iphone 16 pro max, Fabi chtěl paličky na bubny, a ostatní chtěli podobně drahé věci. Tobi se sice zadlužil do konce života, ale stálo to za to.

Vojtěch Janíček

Ve volejbale soutěžili,
nad učiteli zvítězili.
Vítězství pak oslavili,
hodně řízků usmažili.

Udělalí hostinu
a i pan učitel se najedl.
Nakonec se vysmáli –
učitelům, kteří prohráli.

Amálie Štefečková

Byl to den jako každý jiný až na to, že 9. A se rozhodla dát učitelům lekci z volejbalu. Na hřišti to začalo úplně normálně – učitelé si říkali, že nás mají, protože přece mají „roky zkušeností“. Ale jakmile padl první míč, začalo to vypadat trochu jinak.

Nejdřív se ztratili v základních pravidlech. „Cože, teď máme podání?“ divil se pan Pšenčík, který si myslel, že to všechno funguje podle nějakého jiného, složitějšího systému. Mezitím my, v 9. A, jsme byli jako blesk – míč lítal z jedné strany na

druhou, skákali jsme, smečovali, přihrávali... A učitelé? Ti se na sebe jen koukali, jako by čekali, kdy jim někdo poradí, co dál.

Už v první půlce to vypadalo, že naši učitelé začínají být víc zaneprázdněni tím, jak se dostat zpátky na nohy, než tím, že by si to užívali. Paní učitelka Klusoňová si vzala míč, ale místo přesného podání ho poslala do autu. „Ale to neva,“ řekla s úsměvem, „aspoň víme, kde je kraj hřiště.“ My jsme se jen zasmáli a vrátili míč zpátky – tentokrát už s pořádnou razancí.

Ve druhém setu už bylo jasné, že vítězství je naše. Učitelé byli tak unavení, že místo sprintu za míčem jen koukali, jak nás míč trefuje a odbíhá na jejich stranu hřiště. Na poslední míč už se ani nepodívali. Všichni jsme věděli, že je rozhodnuto. 9. A dneska prostě zvítězila!

Když zápas skončil, učitelé uznale pokyvovali hlavami. „Tak jo, dneska jsme to fakt prohráli,“ řekl pan učitel Muller a usmál se. „Ale příště si dám nějaké tréninky... pro jistotu.“

Tobiáš Zívala

Bylo to krásné ráno, kdy se žáci 9. A shromáždili na volejbalovém hřišti, plní odhodlání a s chutí porazit své učitele. Tým žáků tvořili Eda, Tobi, Fabi, Aňa, Matěj a David – všichni naladěni na vítěznou vlnu.

Učitelé, se svými zkušenostmi a taktikou se zdáli být těžkými soupeři. Ale jakmile zápas začal, ukázalo se, že 9. A má v rukávu několik es.

Eda, nahrávač týmu, se postaral o to, aby měl Tobi perfektní příležitost ke smeči. Tobi, se svým neuvěřitelným skokem, poslal míč s takovou silou přes síť, že učitelé nestíhali ani mrknout. Mezitím

Fabi a Aňa excelovali v obraně, blokovali všechny pokusy učitelů o útok.

První set skončil rychle, 9. A vyhrála 25:15. Učitelé se rozhodli změnit strategii a zdálo se, že druhý set bude vyrovnanější.

Ale když přišel Matěj na podání, začalo to být opravdu zábavné. Jeho podání mělo zvláštní kroucení, které učitelům způsobovalo opravdové potíže. Když už vypadalo, že to zvládnou, David přesně umístil míč na místo, kde nikdo z učitelů nebyl.

Zápas skončil rychleji, než by kdo čekal. 9. A vyhrála druhý set 25:18 a celkově zvítězila 2:0.

Učitelé se museli smát – nejen že byli poraženi, ale i zábava, kterou žáci přinesli na hřiště, byla neuvěřitelná. Žáci 9. A se radovali, smáli se a oslavovali své vítězství. Učitelé jim gratulovali s úsměvem a uznáním za skvělý výkon a dobrý humor.

Ondřej Klimeš

Třída 9. A se stala legendou školního volejbalu. Už od prvního zápasu ukazovali neuvěřitelnou souhru – každý jejich úder byl jako symfonie, kde měl každý svůj přesně daný part. Když se hrálo proti 9. B, soupeři se začali hádat, jestli náhodou 9. A netrénuje tajně v noci s národním týmem. Největší drama ale nastalo při zápase s učiteli, kteří nasadili všechny trumfy, včetně školníka, známého svým smrtonosným podáním. Ani to ale nestačilo. Tobiáš z 9. A, přezdíváný „lidský katapult“, zahrál takový smeč, že míč proletěl skrz síť, a učitel tělocviku musel do šatny pro novou. Když zápas skončil a 9. A slavila, třídní učitel jen suše poznamenal: „Teď ještě takové výkony u písemek.“ Bylo jasné, že jejich vítězství nebylo jen o sportu – byla to oslava týmové práce, odvahy a nekonečné schopnosti si přihrát nejen míč, ale i úsměv.

Petr Chelčický a jeho myšlenky o míru

Inspirace pro dnešní dobu

Petr Chelčický, významný český kazatel a myslitel 15. století, je dodnes inspirací pro ty, kteří hledají hluboké a trvalé řešení pro dosažení míru ve společnosti. Jeho dílo představuje kritiku tehdejších sociálních a církevních struktur a nabízí vizi společnosti založené na křesťanských hodnotách, míru a spolupráci.

Hlavní myšlenky Petra Chelčického

Chelčického myšlenky se zaměřují na několik klíčových aspektů:

Nenásilí a odpovědnost jednotlivce: Chelčický zdůrazňuje, že mír je možné dosáhnout pouze prostřednictvím individuální morální odpovědnosti. Každý člověk musí žít v souladu s křesťanskými hodnotami, které zahrnují lásku, pravdu a nenásilí.

Kritika válečných konfliktů: Chelčický ostře kritizuje války a násilí, které podle něj přinášejí jen utrpení a rozdělení společnosti. Věřil, že skutečný mír nelze dosáhnout násilím, ale skrze dialog

a porozumění.

Komunitní život a spolupráce: Podporuje myšlenku komunitního života, kde lidé spolupracují a vzájemně si pomáhají. Taková společnost by byla méně náchylná ke konfliktům a více zaměřená na společné dobro.

Odmítnutí hierarchie a mocenských struktur: Chelčický kritizuje církevní a státní instituce, které podle něj často vedou k nespravedlnosti a násilí. Navrhuje model společnosti založený na rovnosti a vzájemném respektu.

Chelčického myšlenky a současný mír

V dnešní době, kdy svět čelí mnoha konfliktům, sociálním nerovnostem a environmentálním výzvám, jsou Chelčického myšlenky více než aktuální. Jeho důraz na individuální morální odpovědnost a nenásilí může inspirovat k lepším mezilidským vztahům a efektivnějšímu řešení konfliktů.

Co se můžeme naučit od Petra Chelčického?

Etické vzdělání: Větší zavedení hodnot, jako jsou pravda, láska a nenásilí, do vzdělávacího systému může přispět k formování morálně odpovědných občanů, kteří budou usilovat o mírné řešení sporů.

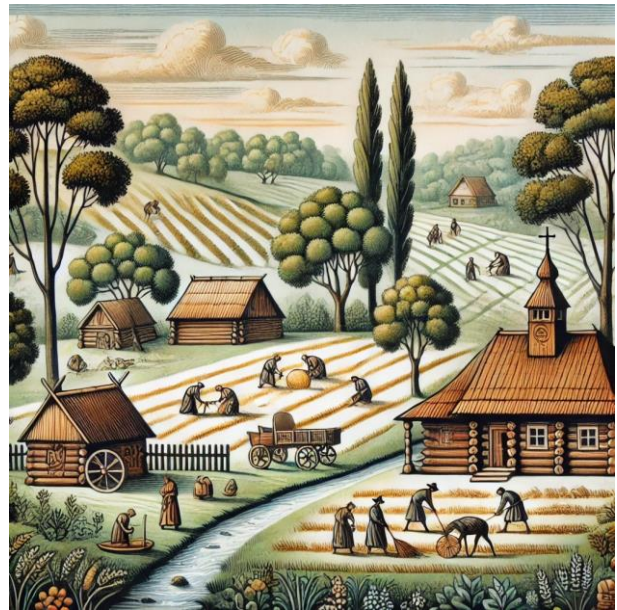
Komunitní projekty: Podpora komunitních iniciativ a spolupráce mezi lidmi může posílit společenskou kohezi a snížit napětí mezi různými skupinami.

Dialog a porozumění: Chelčického apel na dialog a porozumění místo konfliktu je klíčový pro budování trvalého míru. To zahrnuje otevřenou komunikaci a snahu pochopit perspektivy druhých.

Odmítnutí moci pro moc: Kritické zhodnocení a reformace mocenských struktur mohou vést k spravedlivější a mírumilovnější společnosti.

Závěr

Petr Chelčický svými myšlenkami nabízí nadčasové rady, jak dosáhnout míru a harmonie ve společnosti. Jeho důraz na individuální odpovědnost, nenásilí a komunitní spolupráci může významně obohatit naše současné snahy o vytvoření spravedlivějšího a mírumilovnějšího světa. V době, kdy je mír často ohrožen, je jeho poselství inspirací k tomu, abychom hledali cesty ke společnému dobru a porozumění.

Příspěvky do soutěže Město čte knihu

Jak je to asi v Čudu?

Beáta Ševčíková, 5. A

Jaké je to asi v Čudu? O tom přemýšlí většina lidí na Zemi. Vědci vyslali astronauty, aby to prozkoumali ve vesmíru, jestli tam nevede nějaká skrytá cesta. Ale nic...

Byl rok 2016 a v tu dobu tohle neustále běželo v televizi. Dvanáctiletá Anetka si s tím pořád lámala hlavu, jak se tam dostat, jestli tam je teplo nebo zima, světlo nebo tma. Zkrátka si s tím nedala pokoj.

Další den se probudila a hned šla zavolat své nejlepší kamarádce Kiki. Kamarádka ji pozdravila a Anetka hned začala mluvit: „Ahoj Kiki, promiň, že volám už v sedm ráno, ale konečně jsem dostala nápad, jak se dostat do Čudu! Sejdeme se za čtvrt hodiny v parku u školky, ok?“ Kiki souhlasila a za chvíli vyběhla z domu.

Anetka už stála u stromu a běžela k ní. „Takže plán zní: musíme vykopat díru do země a potom tam hodit tohoto plyšového medvídka. Uvidíme, co se stane a jestli medvídek zmizí, skočíme za ním!“

„Dobře, jdeme na to!“

Začaly kopat. Moc jim to nešlo, ale nakonec se

prokopaly do hloubky pěti metrů.

„Ty jo,“ spustila Kristýna, „to byla fuška.“

A hned hodily medvídky do díry. Padal a padal a nakonec zmizel někam do neznáma. Obě dívky vykřikly: „Tři, dva, jednaaa, skooooč!“

Propadly se do světa, kde byli malí mužíčci v černém klobouku. Na druhé straně byly víly s krásnými sukýnkami a poletovaly kolem nich.

Jedna spustila: „Jé, ahoj, vy jste neznámá stvoření! Mám ráda nové věci. A jak se vám říká? A jak se vlastně jmenujete? Já jsem Vanilka.“

„Já jsem Anet a to je Kiki,“ pustila se do rozhovoru Anetka. „A jak to tu funguje? Někdy mi mamka říká, že věci mizí do Čudu. A kdo jsou ti mužíčci v kloboucích?“

Vanilka odpověděla: „No, mizí sem věci, které potřebují opravit. A ti mužíčci je opravují. Říkají jim skřítky dělníci. Je to tady vzrušující! A tam je hromada věcí, které se tu opravují.“

Kiki se zeptala: „A jak ty věci mizí a jak se pak dostanou zpátky?“

Vanilka odpověděla: „Hmm, je to těžké na vysvětlení. Ale nějak se to pokusím vysvětlit. Vyšleme do normálního světa naše pomocníky - pracovíčky, kteří jsou sice už z toho všeho unaveni, ale jsou pracovití a někdy jsou úplně na dně, tak je

pošleme, aby jim to zvedlo náladu. Jo a jsou hodně malincí, takže je nikdo v normálním světě nevidí. Taky bych chtěla být tak užitečná... No, zpátky k věci, ptáš se, jak se dostanou zase zpět? Odpověď je: musí se zvolat kouzelné heslo, které vám ale neřeknu, protože je přísně tajné!“

Anetka měla hlavu plnou otázek, ale už se nechtěla zbytečně vyptávat. Rozloučily se s Vanilkou a šly za skřítky. Jeden se skřítků dělníků přišel za holkami, ale jen na ně koukal s podezřelým výrazem. Prošel kolem druhý, zastavil se a zeptal se, jestli se jich může na něco zeptat. Ani nepočkal na odpověď a spustil: „Slyšely už jste o nás? Ptám se, protože se sem ještě žádný...no...ehm...jakže se vám vlastně říká?“

„My jsme lidi a neslyšely jsme ještě o vás! Je pro nás novinka!“ řekla s chutí Kristýnka.

„A máme otázku. Co vás nejvíc charakterizuje?“

Co je v Čudu

Marie Sochorová, 8. B

Ellie přišla ze školy a byla jako vždy strašně unavená. Lehla si do postele a snažila se usnout, ale nemohla. Pořád si představovala, jak se asi budou tvářit rodiče, až uvidí, že z té matiky dostala čtyřku. Zahнала ty strašné představy. Přece by ji rodiče nepotrestali za to, že měla jednu čtyřku, když až do této doby dostávala samé jedničky nebo dvojky. Otevřela oči, už dávno se přestala snažit usnout. Až teď si uvědomila, že tady něco strašně smrdí. Přemýšlela, co by to asi mohlo být a pak jí padl zrak do rohu pokoje. Byla to klec od křečka. Uvědomovala si, že tu klec nevyčistila už řadu dní. „Ach jo,“ povzdechla si Ellie. Měla na to myslet dříve a vyčistit ji už včera. Teď musela vstát a postarat se o to. Pomalu se zvedla. V pokoji bylo dusno a tak si otevřela okno a šla si pro potřebné věci k vyčištění klece. Když pak přišla zpátky, zjistila, že křeček je v čudu. Ihned prohledala celý byt, ale nikde ho nenašla. Pak si vzpomněla, že vlastně jak vstala, otevřela okno a že křeček mohl vylézt oknem, když zrovna byla pro věci k čištění klece. Rychle se vrátila do pokoje a opravdu na parapetě byly zbytky pilin. Přemýšlela a pak se rozhodla, že vylepí plakáty, na kterých bude napsáno:

položila zajímavou otázku Anet.

Skřítek se zamyslel a po chvílce odpověděl: „Míváme jména po svém dědovi a taky máme hodně velké výbuchy vzteku či smutku, ale zároveň jsme přátelší a hodní. A jestli vás zajímá mé jméno, jsem August, říkají mi Augustík, ale stačí August.“

Kiki něco špitla Anetce do ucha, ale v tu ránu začal hlásit rozhlas a nastal úplný klid.

„Pozor, pozor, vážení! Zítra mají všichni volno, protože bude největší svátek v roce!“ takhle zněla slova v rozhlasu.

Najednou se dívky začaly vznášet a odlétat z magického světa Čud. August s Vanilkou se na ně usmáli a ještě zavolali: „Mějte se hezky a zase nás někdy navštivte!“

A už byly zpátky v parku. S úsměvem došly domů a celé to zůstalo jako jejich tajemství!

„Ztracený křeček!

Jmenuje se Chico.

Je malý, šedo-bílo-černý a velmi rychlý.

Pokud jste ho viděli, dejte mi prosím vědět!“

A tak začala tvořit. Když měla plakát hotový, vytiskla ho asi dvacetkrát a šla ho vylepit po okolí. Tři dny se nic nedělo, až v sobotu odpoledne jí zavolalo nějaké neznámé číslo.

„Dobrý den, tady Ellie Nováková,“ pozdravila.

„Dobrý den, tady Karel Petrášek, šéf vesmírné společnosti. Volám vám ohledně plakátu o vašem křečkovi,“ ozval se neznámý muž.

si uvědomila, že tady je gravitace, protože vesmírná loď se najednou začala snášet dolů. Zjistila že, ty věci, které tady leží, jsou spousta harampádí. Třeba tady bylo jedno koště na zametání podlahy, pak sluneční brýle, kola, židle, polštáře, a dokonce i lednice nebo gauč. Prostě všechno, co se kdy někomu ztratilo.

„Tak takhle to vypadá, když je něco v čudu,“ pomyslela si Ellie. „Vlastně i já jsem teď v čudu. Teď stačí najít jenom křečka a letět zpět domů.“

Začala hledat. Prohledala spoustu míst, ale zdálo se, že je to tu nekonečné. Až najednou ho uviděla. Byl u malé skříňky. Ellie popadla Chica a zase běžela zpátky.

„Čím dříve to budu mít za sebou, tím líp,“ řekla si

a nasedla do vesmírné lodi. V tu chvíli se všechno začalo měnit, rozpadat a hroudit se do sebe. Na palubě začala blikat červená tlačítka signalizace nebezpečí. Loď se začala prudce otřásat. Zkoušela ji nastartovat, ale nešlo to...

Tma najednou začala ustupovat a Ellie uviděla světlo a potom všechno zmizelo.

Ocitla se zpátky v tichu. Probudila se a srdce jí bilo jako o závod, byla zpět ve svém pokoji. Podívala se do rohu místnosti. Klec s Chicem byla na svém místě a křeček pokojně odpočíval. „To byl ale pitomý sen.“ Pomyslela si našťavaně. „Ale na druhou stranu jsem alespoň mohla poznat, jak to vypadá v čudu.“

Cestujeme do Čudu

Matyáš Rycko, 5. A

Jaké je to asi v Čudu? Proto tam hned teďka půjdu. Když jsem přišel pod radnici, stálo tam pět popelnicí. A tam stála cedule, že prodávají bledule.

Dále jsem šel do lesa a tam potkal hladového psa. Rozhodl jsem se, že mu nalámu plnou štangli salámu.

Potom jsem šel do obchodu, koupil jsem tam divnou hmotu. Když jsem si ji k nosu dal, voněla jak marcipán.

Nakonec jsem šel do kina, hráli tam film Vlčí slina. Bylo to trošku krvavý, ale už jsem skoro dospělý.

Potom jsem jel vlakem domů, potkal jsem tam paní z dvoru. Povídali jsme si o Čudu a já jsem nezažil dneska nudu.

A já jsem pochopil, co je to Čudu.

Jaké je to v Čudu?

Simona Kněžková, 3. C

Supr je to v Čudu,
ale maj tam nudu.
Maj tam domy, kozy, krávy,
ale málo trávy.

Strejda mi dá sladkosti,
ale pak má starosti,
Protože má málo radosti.

Peníze mu nestačí.
Nádobí jim nesvědčí.
Přijel domů teď
a zdřímnul si hned.

Jaké to je v čudu

Elisabeth Klíčová, 9. A

Kde je to v čudu?
Je to doma? Je to v sudu?
Jaké to tam asi je?
A co se tam vůbec děje?

Výzkumná stanice se tím zabývá,
co ten čud asi tak skrývá.
Do čudu vydalo se odborníků pět,
aby zjistili, co před nimi skrývá svět.

Bloudili dny a noci,
nebylo jim pomoci.
Až nakonec jednoho dne,
zjistili, že to je možné.

Šli dlouho, až do čudu,
nemělo to tvar, nemělo to půdu.
Vydali se víc kupředu,
nebylo nic v dohledu.

Sem se ty všechny věci ztrácí!
Ted' musí odnést tuto informaci.
Viděli spoustu ztracených věcí,
tužky, gummy, všechno přeci!

Už se chtěli otočit a jít zpět,
a informovat všechny, co skrývá svět.
Vtom jedna průzkumnice něco uviděla:
„V čudu žije čudská příšera!“

Museli utéct, a nechat tu obludu,
jinak by to byl konec jejich osudů!
Však lehčeji říct, než dodržet slova,
ta příšera byla totiž hodně hladová.

Příšera byla veliká a rychlejší,
a její hlad máloco utiší.
Na oběd měla výzkumníků pět,
A nikdo dál neví, co skrývá svět.

Ta stanice se výzkumem stále zabývá,
kde průzkumníků pět tak dlouho pobývá?
A zůstává to dodnes neodhaleným tajemstvím,
kde je průzkumníků pět s velkým poselstvím.

Snad pošle dalších průzkumníků pět,
co se vydají prozkoumávat svět.
A co ta příšera děsivá?
Čeká na další průzkumníky, obluda hladová.

Zaručené informace o stavu našeho školství

Základní škola Koule

Projektový den

V malebném moravském městečku stála základní škola Koule, která si zachovávala svůj starosvětský šarm. Ke svému jménu přišla škola už v dávných dobách. Původně byla její přezdívka delší, zněla „Boule a koule“. Ale po zákazu tělesných trestů na školách zůstalo škole pouze jméno „Koule“.

V této škole učil dějepis pan Černý. Byl to distingovaný pán pokročilého věku, vždy v čistém, ale značně obnošeném šedém obleku, s kulatými brýlemi, které mu neustále sklouzávaly na špičku nosu. Pan Černý vám kdykoli vysypal z rukávu jakékoli historické datum s naprostou neomylností, a pokud jste ho nechali, rozvinul událost vázající se k tomuto datu do neuvěřitelných podrobností. Ale co se týče čehokoli ostatního, měl paměť děravou jako řešeto. V praktickém životě byl naprosto nepoužitelný, neustále zasněný

a ponořený do svých myšlenek, z čehož plynula jeho absolutní roztržitost i notorická zapomnětlivost. Často po zvonění bloudil po chodbách v marné snaze najít třídu, ve které měl právě učit. Vždy se však našla ochotná paže, která ho nakonec nasměrovala do správné místnosti. Ovšem, když se ponořil do výkladu, žáci ho hltali s otevřenou pusou. Stávalo se, zvláště když líčil průběh nějaké bitvy a rozpáleně mával pomyslnou šavlí nad hlavou, že chlupci pod sebou cítili těla zpocených koní a vřela jim krev, zatímco děvčata bledla, chvěla se strachy a často dokonce omdlévala.

A tento učitel se rozhodl připravit pro celou školu velkolepý projektový den. Jednoho rána vstoupil do sborovny s nadšeným výrazem. „Kolegové, mám úžasný nápad!“ oznámil. „Uspořádáme

historickou detektivní hru! Žáci budou pátrat po vrahovi Václava III., budou získávat indicie a učit se nové věci nejen z dějepisu!“

Učitelé se na sebe podívali s vážnými obavami. Pan učitel Chrabrý se odvážil zeptat: „A máte už nějaký plán, pane kolego?“

„Samozřejmě! Pracuji na tom už měsíce. Bude to perfektní!“ usmál se zářivě pan Černý.

V tu chvíli zazvonilo a tento zvuk způsobil, že učitel Černý rázem na celý projektový den zapomněl. A ostatní učitelé byli pevně rozhodnutí, že mu nebudou nic připomínat. Tak zůstal důmyslně připravený plán projektového dne zatím ležet v učitelově šuplíku.

Zhruba v polovině školního roku náš dějepisář náhodou šuplík otevřel. Zahlédl plán, vytáhl jej a řekl si: „Kolegy jsem informoval, můžeme to spustit.“

Můžeme tedy prohlásit, že na škole byly v tu chvíli pouze dvě osoby, které věděly, že se bude konat projektový den. První osobou byl již zmíněný učitel Černý a druhou osobou byl školník Koudelka. Pana školníka nikdo nikdy o ničem neinformoval, přesto vždy věděl všechno. Dá se říci, že na škole se neodehrála sebemenší událost bez toho, že by o ní školník neznal všechny podrobnosti. Sice se po škole šušovalo, že pan Koudelka rád poslouchá za dveřmi a po vyučování se přehrabuje v učitelských materiálech, dokonce

že má mezi žáky i učiteli vybudovanou tajnou špionážní síť, kterou by mu závidělo i vedení MOSADu, ale nikdy to nebylo prokázáno.

Byl tu také ten háček, že měl pan Koudelka na dějepisáře spadeno. Než se totiž stal školníkem, býval též žákem této školy. Nikdy nezapomněl, kolik koulí obdržel z dějepisu právě od pana Černého.

Takže zatímco pan učitel Černý rozmísťoval po škole různé indicie jako například falešné krvavé stopy z červené barvy, podezřelé předměty a tajemné dopisy, v zádech ho jako stín následoval školník Koudelka a některé indicie pozměňoval, jiné přidával a hlavně chystal různé pasti a léčky.

Ráno se dostavil učitel dějepisu do ředitelny.

„Pane řediteli, můžete vyhlásit rozhlasem zahájení dnešního projektového dne,“ pronesl a podal řediteli papírek s připraveným projevem, s rozdělením dětí a učitelů do skupin a s trasami, po kterých budou vést pátrání.

„Projektový den?“ zeptal se ředitel Drtil poněkud zmateně.

„Samozřejmě. Jedná se o propracovanou historickou detektivní hru o zavraždění Václava III. Kolegy jsem již před časem informoval,“ hrdě odpověděl učitel Černý.

„No vida,“ řekl si pro sebe ředitel, „zajímavá aktivita školy, která se bude skvěle vyjímat ve výroční zprávě. Zřizovatel bude potěšen.“

Přistoupil ke školnímu rozhlasu a začal hlásit: „Důležité hlášení. Ve škole došlo k vraždě Václava. Vzhledem k tomu, že jsou zablokované vstupní dveře a nefungují telefonní linky, musíme zločin vyšetřit sami a zadržet pachatele. Žáci se rozdělí do těchto skupin...“

Po ředitelově hlášení zavládlo ve škole naprosté zděšení. Žáci seděli v lavicích s otevřenými ústy, učitelé si vyměňovali zmatené pohledy. Paní učitelka Malá jako obvykle okamžitě omdlela. Jen školník Koudelka se ve své dílně potutelně usmíval.

Ve třídě 7. A se přihlásil Petr. „Paní učitelko, co to znamená? Kdo je ten Václav? A proč nefungují telefony?“

Paní učitelka Červená se pokusila zachovat klid. „Děti, myslím, že to bude součást nějaké hry nebo projektu. Určitě není důvod k panice.“

„Ale já viděl na chodbě krvavé stopy!“ vykřikl Honza, který se právě vrátil ze záchodu. „A vedou přímo k tělocvičně!“

„To nic není,“ snažila se ho uklidnit učitelka, ale sama už cítila, jak jí po čele stékají kapky potu.

Mezitím v 9. B probíhala vášnivá diskuse, kterou nikdo nepřerušoval, protože učitel Chrabrý po rozhlasovém hlášení spěšně žáky opustil s výmluvou, že si něco zapomněl v kabinetu.

„Myslíte, že zabili Vaška Fintila z 9. A? Vždyť to byl tak hezký kluk. Chtěla jsem ho pozvat do

kina!“ zoufale volala Aneta.

„Podle mě je vrahem školník Koudelka,“ prohlásil sebevědomě Martin. „Vždycky se potuluje po škole, podivně se pošklebuje a mně byl vždycky podezřelý.“

„Nesmysl,“ oponovala mu Jana. „Já slyšela, že slečna učitelka Erbenová byla včera viděna, jak nese velký pytel do svého kabinetu. Asi tam schovala tělo.“

„Vždycky jsem věděla, že po mém Vaškovi jede!“ křičela Aneta.

„A co když je vrah mezi námi? Tady ve třídě,“ šeptla vyděšeně Lenka.

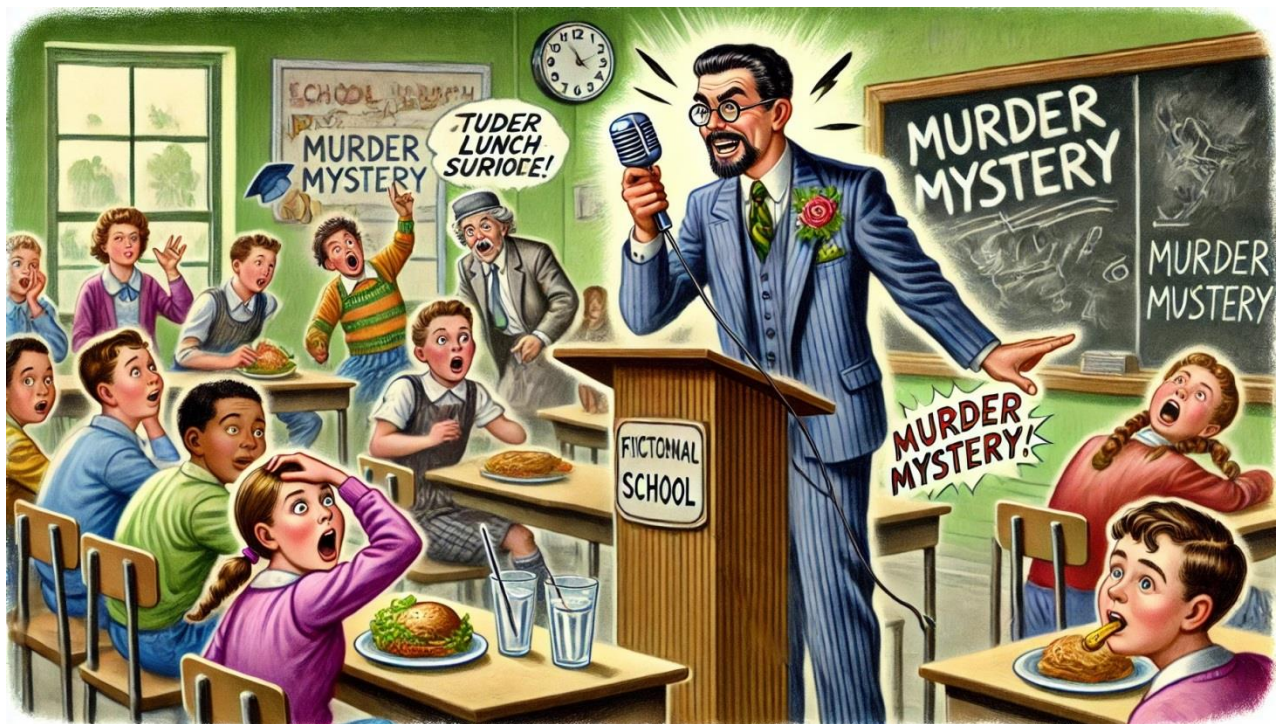
V tu chvíli se otevřely dveře a vstoupil pan učitel Černý. „Draží žáci, je čas vyřešit záhadu! Rozdělte se do skupin a začněte pátrat po stopách. Pamatujte, že nic není takové, jak se zdá!“

„Pane učiteli, opravdu zabili Václava?“ ověřovala si nešťastná Aneta.

„To je historicky neoddiskutovatelný fakt,“ vzal jí poslední naději dějepisář.

Žáci se rozprchli po škole. Někteří s nadšením, někteří se strachem a na pokraji paniky. Chodby se hemžily vyděšenými žáčky s vytřeštěnými očima, ale také detektivy amatéry, kteří hledali každý náznak stopy. Někdo našel na zemi pero s iniciálou „V.“, jiný objevil podezřelý dopis v koši.

„Podívejte, našel jsem tento tajemný vzkaz!“ křičel Adam a mával kusem papíru. Stálo na něm: „Klíč

je ukryt tam, kde zvoní třikrát.“

„Co to může znamenat?“ zamyslela se Petra.

„Třikrát zvoní? Možná zvonice kostela!“ navrhl Honza.

„Nebo zvonek na hlavním vchodu!“ přemýšlela nahlas Hanka.

„A co zvonek ve sborovně?“ zablýsklo se v očích Martinovi.

Napětí stoupalo i u tříd mladších žáků. „Našli jsme mrtvolu!“ křičela skupinka druháků a táhla za sebou něco, co vypadalo jako bezvládné tělo. Přítomné šokované učitelky se okamžitě rozběhly tím směrem. Naštěstí zjistily, že „mrtvola“ je jen figurína z kabinetu biologie, kterou někdo oblékl do starého pláště a pomazal červenou marmeládou. Školník Koudelka byl hned tu, hned tam.

„Tak prý právě zmizeli další dva prvňáci,“ pronesl hlasitě v prvním patře.

„Už se to potvrdilo. Zavražděn byl Vašek z 5. B,“ konstatoval smutně ve druhém patře.

„Jedná se o masového vraha Jacka Rozparovače,“ tvrdil deváťákům ve třetím patře.

„Všechny důkazy ukazují na zástupce Bláhu,“ šeptal do ucha učitelce Hopsalové v přízemí.

I jeho nastražené pasti tropily mezi žactvem řádné škody. Několik žáků se zmítalo v lepkavých sítích, děvčata ječela, když se jim do vlasů zamotávali prolétající netopýři, nebo jim mezi nohama probíhali tuční bílí potkani. Spustila se i řada

pěnových hasicích přístrojů, blokovaly se dveře, ze záchodů se valila na chodby červená tekutina, v některých místnostech se spustily žaluzie, vypnulo světlo a v nastalém šeru problikávaly stroboskopické záblesky provázené záhadnými skřeky. Chaos narůstal.

Mezitím se ve sborovně shromáždili učitelé. „Pane řediteli, co se to děje?“ ptala se rozhořčeně paní učitelka Veverková. „Žáci nám pobíhají po škole a tvrdí, že došlo k vraždě!“

„Je to projekt pana Černého,“ odpověděl klidně ředitel Drtil. „Myslel jsem, že jste o tom byli informováni.“

„Nikdo nám nic neřekl!“ protestoval učitel matematiky Chrabrý. „A žáci mi zabavili kružítko jako důkaz! Marně jsem se snažil obnovit ve škole pořádek.“

„A mně prohledali kabinet!“ přidala se učitelka Erbenová. „Pátrali prý po ukrytém těle! Aneta z devítky vyzývala ostatní žáky, aby mě lynčovali!“

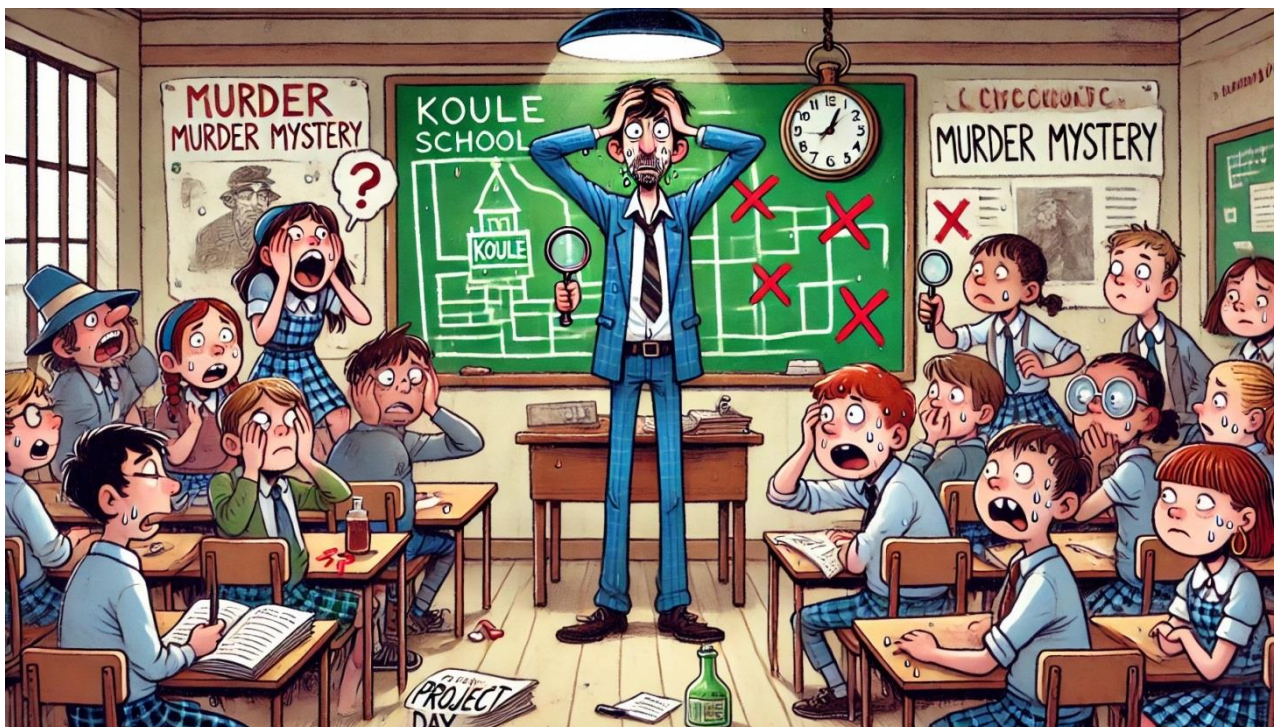
V tu chvíli do sborovny vtrhla skupinka odhodlaných žáků.

„Pane řediteli, musíme vás vyslechnout!“ prohlásil vážně Tomáš.

„Prosím?“ vykulil oči ředitel.

„Měl jste motiv i příležitost,“ vysvětlovala Petra.

„A navíc jsme u vás v kanceláři našli tento starý meč!“

„To je jen dekorace!“ bránil se ředitel. „A teď běžte zpátky do tříd!“

„To říkáte jen proto, abyste zakryl pravdu! Kde jste byl včera mezi šestnáctou a osmnáctou hodinou?“ nedal se Martin.

Ve stejnou dobu v kabinetu fyziky jiná skupinka žáků šacovala nebohého učitele Proudila.

„Tady je důkaz!“ zajásal Gabriel a mával nad hlavou zabaleným balíčkem, který vytáhl učiteli z kapsy. „To je Vaškova svačina! Vy jste ho zavraždil pro kus žvance!“

„To není Vaškova svačina! To není ani moje svačina! A vůbec tam není chleba s játrovou paštikou! Někdo mi to podstrčil!“ bránil se zoufale fyzikář.

V tělocvičně zatím skupinka pátračů objevila na stěně nakreslený záhadný symbol.

„To je znamení tajného spolku!“ vykřikl nadšeně Dominik.

„Jakého spolku?“ nechápala Jana.

„No, to ještě nevím, ale určitě hodně tajného. A hlavně vražedného!“

Ve školní jídelně se také situace vymykala z rukou. Žáci se dostali do konfliktu s kuchařkami.

„Co to je?“ ptal se Honza skloněný nad talířem zelené kaše. „Hodně divně to páchne!“

„To je špenát,“ vysvětlovala zajímavě kuchařka Milada.

„Nevěřím tomu,“ zvýšil hlas Honza. „Vy nás chcete otrávit!“

„Odeberte vzorek a zbytek vylejte,“ vyzval

spolužáky.

Kolem vyděšené Milady Vomáčkové se shlukly její kolegyně ozbrojené vařečkami a naběračkami. Byly pevně rozhodnuté bránit špenát do posledního dechu.

Do toho všeho se začaly šířit zvěsti, že pan učitel Černý zmizel.

„Viděl ho někdo?“ ptal se Tomáš.

„Ne, byl naposledy viděn v knihovně,“ odpověděla Hanka.

„Určitě se stal další obětí!“ dedukoval Martin.

Napětí rostlo i ve sborovně, kde žáci pokračovali ve výslechu ředitele Drtila. Učitelé byli namáčknuti u zdi a sledovali, zda ředitel vyvázne z rukou žáků se zdravou kůží.

„Za všechno může učitel Černý! On vám to vysvětlí. Kde vlastně je?“ křičel ředitel. Ve sborovně to nikdo netušil.

Věděla to však partička sedmáků, která dějepisáře Černého právě sledovala, jak vstupuje do starého sklepa pod školou. Rozhodli se ho následovat. V temném sklepení objevili tajnou místnost plnou starých artefaktů, map a... fotografií učitelů s překříženými meči.

„To je určitě úkryt vrahů!“ zvolal Karel.

V tu chvíli se za nimi ozval hlas. „Co tu děláte?“

Otočili se a spatřili pana Černého s baterkou v ruce.

„Pane učiteli! Vy jste vrah?“ vykoktala Anička.

„Cože? Samozřejmě že ne!“ zasmál se. „A tohle je moje sbírka historických předmětů. Chtěl jsem

vám je ukázat při dnešním projektovém dni.“

„Ale proč jste zmizel?“ ptal se podezřívavě Honza.

„Zasekl jsem se v knihovně, dveře se zabouchly a nemohl jsem ven,“ vysvětlil.

„A co ty fotografie s překříženými meči?“ ukázala Lenka.

„To jsou snímky z našeho historického kroužku,“ usmál se. „Nacvičovali jsme tenkrát divadelní představení.“

Náhle se rozezněl školní rozhlas.

„Všichni žáci a učitelé se okamžitě shromáždí v tělocvičně,“ burácel hlas ředitele. Drtilovi se podařilo před žáky uniknout do ředitelny, když jim jako obětího beránka nastrčil zástupce Bláhu.

Za chvíli se celá škola sešla v tělocvičně a panika se začínala uklidňovat. Ředitel Drtil dotáhl za límec učitele Černého a postavil ho před mikrofon. Pan Černý si narovnal límec, upravil sako a začal svůj projev. „Milí žáci, děkuji vám za účast v naší historické detektivní hře. Doufám, že jste se dozvěděli mnoho nového o Václavu III. a o středověkých intrikách.“

Vtom zhasla světla. Z reproduktorů se ozval hromový hlas: „Vrah je stále mezi námi!“

Žáci zalapali po dechu.

„Kdo to mluví?“ vyděsil se ředitel.

Nikdo si neuvědomil, že hlas je nápadně podobný hlasu školníkovi. Než jim to došlo, vypukla nová krize.

Na zem tělocvičny dopadly kovové válečky.

Světelné granáty! Všichni byli naráz oslněni. Roztříštila se okna a dovnitř vpadla zásahová jednotka. Učitelé byli vmžiku zneškodněni a skončili s pouty na rukou.

Řediteli Drtilovi, dějepisáři Černému i ostatním pedagogům trvalo velmi dlouho, než přesvědčili velitele zásahu, že se jednalo o obyčejný projektový den. Žáci se u toho výborně bavili.

Když policisté konečně odjeli, znovu předstoupil pan Černý před mikrofon: „Draží kolegové a žáci, omlouvám se za vzniklý chaos. Chtěl jsem uskutečnit zajímavý projektový den, ale věci se poněkud vymkly kontrole.“

„To je slabé slovo,“ povzdechl si pan ředitel. „Ale hlavně, že jsou všichni v pořádku.“

„Musím přiznat, že to bylo docela napínavé,“ usmála se slečna učitelka Erbenová.

„Příště bychom mohli uspořádat honbu za pokladem!“ volali nadšeně devátáci.

„Nebo bychom mohli vyhlásit ředitelské volno,“ povzdechl si tiše ředitel.

Všichni se společně zasmáli a pomalu se rozešli do tříd. Den plný chaosu, záhad a překvapení skončil, ale vzpomínky na něj zůstanou ještě dlouho živé.

A základní škola Koule? Ta si opět upevnila svou pověst místa, kde se může stát naprosto cokoliv. A co školník Koudelka? Podle nepotvrzených zpráv prý spolupracuje s dějepisářem Černým na novém plánu zajímavého projektového dne.

Výzva pro žáky

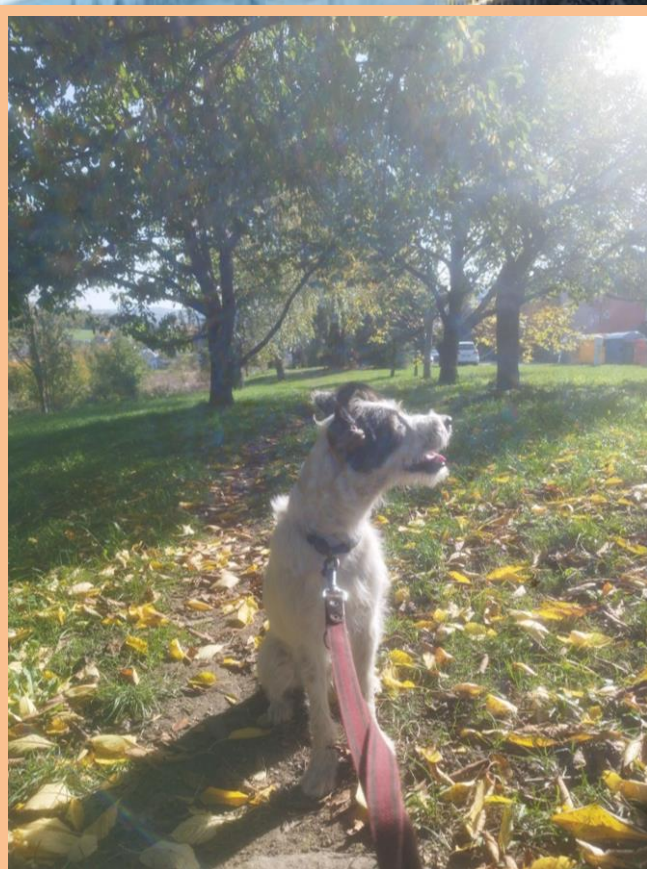
Máš zajímavou fotku?

Milí žáci, podílejte se i vy na tvorbě obsahu našeho časopisu. Zašlete nám svou povedenou fotku krásné přírody nebo jiný zajímavý záběr. Na konci školního roku jeden z vás obdrží věcnou cenu a titul fotograf školního časopisu.

Fotografie posílejte na email: [petka\[zavinac\]5zssumperk.cz](mailto:petka[zavinac]5zssumperk.cz)

Anna Hůlková, 5. A

Josefa Skoumalová, 5. A